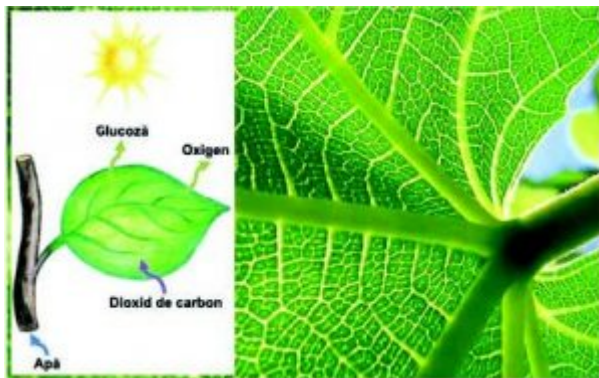

NECESITATEA REÎMPĂDURIRII

Oare efortul de îmbunătățire a modului de a trăi reprezintă totodată și propria distrugere la nivel de specie? Terra are la bază un schelet bine structurat, format din ecosisteme, lanțuri și piramide trofice care de-a lungul timpului au dus la crearea unui mediu compatibil cu viața. Atât copacii cât și omul sunt verigi importante ale acestei structuri și fiecare se bazează una pe cealaltă. Așa cum omul utilizează oxigenul produs de către natură pentru a supraviețui, așa și natura evoluează datorită omului atât în ceea ce privește extinderea pe continente cât și din punct de vedere morfologic (boabe de porumb viu colorate, rapide în creștere, cereale rezistente la dăunători, chiar și dezvoltarea a câtorva specii de fungi adaptate la solul și atmosfera de pe planeta Marte).

Însă, în ultimele decenii, creativitatea și dorința de evoluție a omului au crescut atât de mult încât natura a început să piardă ritmul și să își epuizeze resursele rând pe rând. Dacă ar fi să ne întrebăm: oare efortul depus de către noi pentru a planta arbori în vederea reîntregirii unei păduri reprezintă ceva dificil numai în opinia noastră de ființă limitată (în ceea ce privește puterea și rezistența la muncă/stres), pentru natură nefiind nici măcar minimul de care are nevoie pentru a supraviețui? Poate încă mai avem până să înțelegem pe deplin nevoile planetei noastre, să conștientizăm că uneori luăm mult mai mult în comparație cu cât putem oferi la schimb.

Reîmpădurirea reprezintă procesul de creare sau îmbunătățire a pădurilor deja existente, acțiune ce se poate realiza fie în mod natural, fie artificial, prin intervenția omului. Atât plantele acvatice, subterane cât și metamorfozele lor sunt necesare pentru creșterea calității vieții umane prin captarea particulelor poluante și a prafului din aer, reconstruirea habitatelor și ecosistemelor naturale cât și pentru reducerea efectului de seră prin captarea și stocarea dioxidului de carbon (CO₂) toxic de către plantele verzi cu ajutorul procesului de respirație-fotosinteză.

Biorestricția, așa cum este numită de către oamenii de știință, are un rol esențial în viața planetei încă de la formarea acesteia și este responsabilă de apariția depozitelor de cărbune și ulei pe care oamenii le utilizează în prezent ca și combustibil pentru ardere.

Există două tipuri de refacere a covorului verde - reîmpădurirea și împădurirea. Împădurirea este un alt tip de silvicultură aplicată care face referire la procesul de restaurare sau recreere a pădurilor și întinderilor de pământ care au existat acum mult timp dar care au fost despădurite sau distruse și eliminate complet fie de către om, fie de natură însăși (schimbări de mediu bruște, schimbarea climei, apariția de noi nevoi/necesități etc). Exemplu de astfel de zone le reprezintă pășunile sau zonele unde predomină vegetația de tip stufăriș, iarba și rogozul, cum sunt în Chile, China, Filipine.

Reîmpădurirea și refacerea gazoanelor de iarbă pot avea atât efecte negative cât și efecte pozitive. Unul dintre efectele pozitive ar fi acela că, odată cu creșterea întinderilor de vegetație, este absorbită și stocată o cantitate mult mai mare de CO₂, implicit de carbon (C₂), atenuând astfel încălzirea globală. Vegetația reprezintă un „mic laborator chimic” de prelucrare a acestora. De exemplu, pădurile pot absorbi o cantitate de până de 3 ori mai mare de CO₂ decât cea existentă în atmosferă, cantitate care mai apoi este prelucrată la nivel de organe vegetale și eliberată în atmosferă sub formă de oxigen (O₂). Întreg procesul de convertire a CO₂ în O₂ poartă numele de fotosinteză și este caracteristic plantelor verzi, cu clorofilă. Pe de altă parte, un efect negativ al

creșterii ratei de vegetație îl poate reprezenta dezechilibrul balanței speciilor.

Introducerea unei specii care era considerată dispărută sau înmulțirea mai mult decât suficientă a unei specii deja existente poate duce la suprimarea altora, astfel creându-se un dezechilibru trofic care în final va afecta și alte specii vegetale, dar și animale și umane. Toate intervențiile omului asupra ciclului natural de evoluție al planetei, chiar dacă intențiile sunt unele bune, trebuie să fie măsurat în funcție de ce este nevoie și ce nu.

Dozarea cantității de C2 se poate face prin 3 metode principale: extinderea vegetației existente prin reîmpădurirea și plantarea de arbori, creșterea densității de C2 absorbit la nivelul pădurilor dintr-o țară dar și din lumea întreagă, intensificarea utilizării de produși forestieri ducând astfel la înlocuirea substanțială a emisiilor fosile de combustibil și de C2 cauzate de defrișări și defractare. În ceea ce privește reîmpădurirea, această acțiune necesită eforturi enorme. La scară largă, însă, există câteva organizații în lume care luptă împotriva poluării prin plantarea de noi arbori. Investiția financiară, de personal și timp necesar plantării arborilor și dezvoltării lor este foarte mare, iar rezultatul nu este garantat 100%. Cu toate acestea, imaginația omului nu cunoaște limite astfel că, în Indonezia, Java, tinerilor proaspeți căsătoriți le oferă statul cadou 5 semințe care vor trebui plantate. Nici în cazul divorțului nu se scapă atât de ușor, numai cu o vizită la tribunal și o semnătură. Dacă două persoane doresc să divorțeze, acestea sunt obligate prin lege să dăruiască 25 de semințe persoanei care le officiează divorțul, iar aceasta, la rândul ei, are obligația de a le planta (locația nu este impusă de stat). Alte inițiative de acest gen au fost adoptate și în China, unde programele intense de replantare forestieră se desfășoară încă din anii '70. Succesul acestei inițiative poate fi sesizat și printr-o simplă analiză efectuată de-a lungul anilor, observându-se o creștere a covorului forestier de până la 4%. În Germania, reîmpădurirea este un act impus de către stat prin intermediul „legii federale forestiere”.

Cea de-a doua metodă de dozare a cantității de C2 are de-a face cu selecția speciei ce urmează a fi plantată. Teoretic, orice plantă nou dezvoltată va contribui la creșterea cantității de C2, absorbit însă. Aflându-se în era evoluției, omul a descoperit cu ajutorul testelor biologice faptul că o plantă modificată genetic este mult mai rezistentă și mai rapidă în creștere și astfel va trece o perioadă de timp mult mai scurtă până când aceasta va atinge maturitatea și va putea capta și înmagazina o cantitate suficientă de C2, îmbunătățirea calității aerului atmosferic fiind mai eficientă.

Regenerarea pădurii este unul din fenomenele cele mai importante din viața acesteia, astfel încheindu-se ciclul de vegetație. Regenerarea este un proces de înnoire sau de refacere a generațiilor de arbori în locul celor exploatate sau distruse din diferite cauze (de exemplu, doborâturi de vânt, atac de Ipidae etc). Regenerarea se impune ca o verigă obligatorie, un mijloc permanent de evoluție a vegetației arborescente, care asigură continuitatea pădurii în timp și spațiu dar și susținerea vieții umane și animale pe Terra.

Asigurarea permanenței ecosistemului forestier pentru a beneficia neîntrerupt de funcțiile de producție și de protecție de care societatea are atâta nevoie presupune reînnoirea continuă a biocenozii.

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură